

níku známo v době, když zaplatil dne 13. října 1933 pojistnou prémii. Odvolacím soudem bylo sice zjištěno, že Marie B., pomocnice žalobcova, vystříhla z lůžka nehtu Gertrudy B. tolik, že tato bolestí stáhla ruku, že však při tom nekrvácela, ale nebylo zjištěno, že Marie B. nebo Gertruda B. tuto příhodu oznámily také žalobci, a není proto zjištěno, že žalobce o té příhodě, sběhnuvší se při manikurování dne 7. října 1933, v době placení prémie dne 13. října 1933 věděl anebo vědět musil. Podle zjištění odvolacího soudu se žalobce dověděl teprve po zaplacení prémie, a to teprve dne 16. října 1933 od Josefa B., že Gertruda B. utrpěla následkem manikury tělesné poškození. Nejsou proto splněny předpoklady čl. 1, odst. 4, poslední věta, všeobecných pojistných podmínek. To plyne i z účelu řečeného ustanovení, jež jest založeno na zásadě poctivosti a důvěry a jež odpírá proto nárok na plnění nedbalému pojistníkovi jen tehda, jestliže svou nedbalost chtěl napravit teprve opožděně po dodatečné lhůtě, až když zvěděl, že mu hrozí nebezpečí, že bude musiti hraditi škodu vzniklou z jednání jinak krytého pojistkou. Nevěděl-li to anebo nemusil-li to vědět, jednal v dobré víře, jednal poctivě a nelze mu upřít nárok na plnění.

Čís. 16022.

Stavební družstvo jest vázáno úmluvou sjednanou se svým členem o úrokování stavebního vkladu, nebylo-li ani při sjednání úmluvy ani stanovami družstva stanoveno, že jest oprávněno usnesením svých orgánů upravit jinak úrokování stavebních vkladů. Úmluvu tu nelze změnit jednostranným usnesením orgánů družstva.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, Rv I 2567/35.)

Žalobce se domáhá zaplacení částky 933 Kč 30 h jako 4% úroků ze stavebního vkladu 10.000 Kč, který žalovanému družstvu poskytl dne 10. června 1926, aby dosáhl nájmu bytu v jeho družstevním domě. Úroky ty žádá žalobce za dobu od 1. prosince 1929 do 1. dubna 1932, kdy mu byl vklad ten po vystěhování vrácen, a uvedl, že zaplacenou úrokovou částku 300 Kč zúčtoval na úroky dřívější. Žalované družstvo proti tomu namítalo jen, že jeho představenstvem bylo usneseno, že stavební vklady budou úrokovány teprve od 1. dubna 1931 a že úrok od té doby byl žalobci zaplacen. Soud prvního stádu zamítl žalobu. Odvolací soud žalobě vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud vzal podle přidělovací listiny ze dne 20. března 1926 (příl. B.) a podle potvrzení žalovaného družstva ze dne 10. června 1926 (příloha C.) za zjištěno, že bylo mezi žalobcem a žalovaným družstvem smlouveno, že jeho vklad se bude úrokovati 4% ode dne nastěho-

vání do přidělených místností. Je správný názor odvolacího soudu, že tato smlouva o úrokování mohla býti změněna jen vzájemnou dohodou mezi žalobcem a družstvem, nikoli však usneseními představenstva, dozorčí rady nebo valné hromady žalovaného družstva, tedy aktem jednostranným. Řečený stavební vklad má povahu zápůjčky a je tedy žalobce v příčině něho věřitelem žalovaného družstva. Jen tenkrát by byl žalobce v příčině úrokování svého vkladu vázán usneseními orgánů žalovaného družstva, kdyby to bylo bývalo stanoveno ve smlouvě o uvedené zápůjčku nebo kdyby úrokování to bylo ve stanovách upraveno. Nic takového však stanoveno nebylo.

Čís. 16023.

Skutečnost, že poručník dítěte a nemanželská matka teprve po pravoplatném skončení paternitního sporu dali své svolení k provedení krevní zkoušky, jest důvodem žaloby o obnovu podle § 530 č. 7 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, Rv I 3005/36.)

Soud první stolice povolil obnovu původního paternitního sporu C II 688/31, skončeného pravoplatně rozsudkem okresního soudu v F. ze dne 27. listopadu 1931, jímž byl nynější žalobce uznán otcem nynějšího žalovaného dítěte a uloženo mu platiti výživné a zároveň v obnoveném řízení žalobu o uznání otcovství k nezletilému Antonínu W. a o placení výživného zamítl. Důvod y: Žalobu o obnovu podanou dne 25. května 1935 opřel žalobce o to, že nabyl vědomosti o nových skutečnostech a průvodech, jichž dříve nemohl užítí a jichž přednesení a použití v dřívějším řízení by bylo způsobilo pro nynějšího žalobce příznivější rozhodnutí věci hlavní (§ 530 č. 7 c. ř. s.). Poručník dítěte a nemanželská matka totiž dne 22. května 1935 prohlásili, že dávají svolení k provedení důkazu krevní zkouškou, k jehož provedení v základní rozepři odepřeli svůj souhlas. Soud zjistil obsahem protokolu ze dne 22. května 1935, sepsaného u okresního soudu v F. v poručenských spisech, že poručník žalovaného dítěte a nemanželská matka skutečně teprve posléz řečeného dne dali svolení k provedení krevní zkoušky, a je tedy žaloba podaná dne 25. května 1935 podána včas (§ 534 č. 4 c. ř. s.). Dále soud zjistil z výsledku důkazu krevní zkouškou provedenou prof. Dr. M., že otec nemůže býti otcem dítěte, jehož otcem byl uznán v dřívějším sporu. Byla tedy domněnka stanovena v § 163 obč. zák. vyvrácena výsledky provedených důkazů, a bylo proto žalobě vyhověti. O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudek soudu první stolice.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

Důvod y:

Pod dovolacím důvodem nesprávného právního posouzení uplatňuje dovolání především, že zde nebylo podmínek pro žalobu o obnovu ve smyslu § 530 č. 7 c. ř. s. a že také nebyla dodržena jednoměsíční lhůta